

[Retoft.]

Parti var ved Magten. Jeg minder om, at Formueskatteloven af 1927 — i Tilgift kan jeg oplyse, at den var saa slet formuleret, at den var uhyre vanskelig at administrere — ikke engang kom dem til gode, som den egentlig skulde komme til gode. Jeg tror nok, man skal tale lidt sagte om, hvem der har været mest rationel, naar Talen er om Beskatning.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard anvendte et Udtryk, som jeg ikke er klar over, om jeg opfattede rigtigt. Det ærede Medlem sagde noget lignende som, at Regeringens Politik var forfejlet, fordi man troede, at man kunde afhjælpe alt ved offentlige Arbejder; det ærede Medlem henviste i den Forbindelse til Tyskland og sagde, at i Tyskland, hvor Staten havde hele Magten, var man gaaet den Vej, at man havde stimuleret de private Virksomheders Produktion. Jeg er fuldstændig klar over, at noget saadant kan siges; men det ærede Medlem er vel ogsaa ganske klar over, at naar denne Stimulering af Erhvervslivet har fundet Sted i Tyskland, saa hidrører det fra de meget store Statsbestillinger. Og det bliver dog vist, naar man vil være helt ærlig i Bedømmelsen, ogsaa en Form for offentlige Arbejder.

Clausager: Saavel den højtærede Finansminister som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte om Fremgangen her i Landet i de senere Aar i Indkomst og Formue, og det kan vel være meget rigtigt, at der er en Fremgang. Men jeg giver ikke meget for den, naar den tages i Gennemsnit. Jeg lagde i min første Tale stor Vægt paa de to Kredse, der er skabt, en, der har gode, maaske endogsaa meget gode Kaar, og en anden, der har det trangt. Det kan gaa saaledes, at gennemsnitlig taget er der et godt Forhold, men opløser man det i sine Enkeltheder, viser det sig, at der er Tilbagegang eet Sted og stor Fremgang et andet; saaledes kan der godt blive Fremgang i det hele taget. Den højtærede Minister mindede om, at der fra 1932, tror jeg det var, er sket en Fremgang i Indkomsten for Landet paa 44 pCt. Men man maa huske paa, at i 1932 var vi næsten under Bunden, og selv om man kan notere en Fremgang paa 44 pCt., hvad er saa de faktiske Tal? Et saadant enkelt Procenttal til at vise Fremgangen er efter min Mening kun Luft, slet ikke andet. Jeg kan ellers stikke den højtærede Minister et Tal ud, som han selv har nogen Part i. Er der ikke en Opstil-

ling, der viser, at ca. 80 000 af de 205 000 selvstændige Landmænd har mistet al deres Formue? Jeg ved ikke bedre, end at det staar i en Skrivelse, som den højtærede Finansminister har haft noget med at gøre. Og at Gælden i Gennemsnit er 70—80 pCt. af samtlige Aktiver. Maa vi saa blive fri for, at der er en jævn Fremgang over det hele. Der er ikke et Menneske, som kender de faktiske Forhold, der vil underskrive det. Kun naar man regner det ud i Gennemsnittet, kan det maaske være rigtigt nok, men det betyder ikke noget.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen paaviste, at mange Aktieselskaber havde haft fantastisk stor Indtjening. Ja, som jeg sagde det før, paa Grund af Statsbeskyttelse og Begunstigelse. Jeg har ikke noget imod, at man tager en Skat der — det sagde jeg ogsaa første Gang —, naar man endelig vil opretholde Systemet. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at man skulde lave en Priskontrol for at forhindre Spekulationsgevinst, for det vilde man komme daarligt fra. Det rationelle er at forsøge at fjerne Aarsagerne til, at der bliver to saa forskellige Kredse; det er det, vi holder paa. Det er Systemet, der er galt. Og det er det, der gør de store Skatter nødvendige. Hvad det skal blive til i Fremtiden, ved vi ikke, men i denne Forbindelse vil jeg dog takke den højtærede Finansminister for, at han har antydnet, at han vil bort fra den mellemkommunale Refusion, og at der skulde et bedre Forhold mellem Indkomst- og Ejendoms-skatter. Det er jeg taknemmelig for; jeg takker for det, selv om det er lidt, men jeg forstaar, man kan ikke faa det hele. Det er i alt Fald noget af en Vejledning; vi ved saa, at denne Regering i Fremtiden vil rette paa Forholdet mellem Indkomst- og Ejendoms-skatter. Det er i alt Fald noget at holde fast.

Det ærede Medlem Hr. Retoft sagde, at det var Venstre selv derude i Kommunerne, der havde opretholdt den høje Ejendomsbeskatning. Naar der ved Lov herindefra paalægges Kommunerne større og større Udgifter, skal de have Pengene ind, og mange tør ikke nedsætte det ene Skatteobjekt for meget, fordi de ikke kan faa Pengene af det andet. Men i det Øjeblik man herindefra vilde lette Landkommunernes Udgifter, vilde det blive Lejlighed til at nedsætte den haarde Ejendomsbeskatning, og saa vilde denne Nedsættelse ogsaa finde Sted. Derom vidner, at der i mange Kommuner har været Strid om, hvor meget man skulde have ind paa Ejendomme og hvor meget paa personlig Indkomst, og